

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

קונטרס
מנחת יהודה
חלק ה

אור הזוהר 331 * אלול תשע"ג

הכשרות בישראל
אנציקלופדיה למלחמת השחיטה חלק יג
בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים בכל הדורות נגד השוחטים הקלים שהכשילו את הכלל ישראל בבבילות וטרופות

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

מיהו אותו קרוב שזכה לכך שהגאון יתאכסן בביתו - ואז ניסו ראשי הקהל להשיג מפיו של הרב פרטים בענין, תחילה ניסה האורח להתחמק מלהשיב, אך כשהללו לא הירפו הוא אמר להם את שמו של אותו יהודי שהיה ידוע כעני וישב בצד המערבי של בית הכנסת.

כשראטי הקהל שמעו את השם הם עיקמו את האף ואמרו, מה הפירוש?! רב כזה גדול המגיע לביקור היסטורי בעיר לאמזע יתאכסן אצל יהודי פשוט שכזה, מה יאמרו על כך טובי העיר, והאיך נשמור בכך על כבוד התורה?

אבל הגאון רבי עקיבא איגר עמד על דעתו, והוא ביקש ממלויו שיובילו אותו הישר לביתו של הקרוב. ראשי הקהל ניסו שוב להניאו, הם ניסו להסביר לו שבית קרובו הוא קטן ביותר שהוא כמעט מתמוטט, והבזיון הגדול שיהיה לעיר לאמזע ממעשה כזה, הם הבטיחו לו שיושיבו את הקרוב לו בראש השלחן ויכבדו אותו בכבוד הכי גדול.

הלמדנים ושבעה טובי העיר מנסים אף הם את כוחם, ומנסים לשכנע את הגאון בדרך הפלפול כשהם טוענים בפניו, שאפילו במצות השבת אבירה שהוא מצוה דאורייתא תלמיד חכם פטור מכך ואין זה לפי כבודו, אם כן איך יכול הקרוב לבזות את עצמו ואת כל העיר?

כשהוא שמע את ההערה התלמודית פני ר' עקיבא איגר הרצינו כאילו הוא ישב וכתב חידושי תורה, אבל הוא השיב מיד במקום, שדוקא באותו אזור יידידי ישנה ראייה הפוכה. בהשבת אבירה כתוב "והתעלמת" (דברים כ"ב), דורשים חז"ל מכך שלעתים מותר להתעלם כאשר מדובר בזקן ואין זה לפי כבודו, אך בכל הקשור לקירוב קרובים כתבו "ומבשרך אל תתעלם" (ישעי' נ"ח) - מהקרוב שלך שלא תתעלם, ומכך אין כל היתר אפילו לא לזקן ואין לפי כבודו, וחייבים לכבד קרוב בכל מה שאפשר..."

הערה זו של הגאון השתיקה את כולם, ור' עקיבא איגר הלך מיד לביתו של קרובו שם הוא התאכסן בכל הזמן שהוא שהה בלאמזע.

בבל שעות היום מאותו יום שרבי עקיבא איגר הגיע ללאמזע לא הפסיקו לזרום אנשים לבית הקטן שברחובות האפלים של העיר שם התגורר קרובו של הרב, הרבה מאוד יהודים גם מהמקומות הסמוכים ללאמזע הגיעו לראות את האורח, הבית שעמד כמעט ליפול היה מלא באנשים מכל גוויי הקשת המקומית, ביניהם למדנים שהגיעו עם קושיות והוויות של אביי ורבא להקשות על רבי עקיבא איגר, אחרים באו ובקשו לראות את תפילתו של רבי עקיבא איגר, אחרים באו לשמוע מלה טובה ממנו, אחרים רצו לראות איך אוכל את הסעודה, הלא כל צעד שלו היה מלא בתורה, הגיעו כל סוגי האנשים המבקשים ברכות או סתם לשוחח עם הרב, הרבה שטחו את מר לבם בעניני פרנסה, שלום בית, נחת מהילדים וכדומה.

הבקשה של עטל הגבאית

בין האנשים הרבים שהגיעו לאותו בית קטן הגיעה גם הגבאית עטיל, ולאחר שעות ארוכות שהיא המתינה בתור, היא נכנסה לגאון ופרצה

אנו מצטטים להלן סיפור מעניין שאירע בתקופת חייו של הגאון רבי עקיבא איגר זי"ע ופסקו שהוא חשוב וחינוי בכל הענינים הנוגעים לכשרות, והדברים חשובים ואמורים מקטן ועד גדול לבחון זאת ולספר זאת לילדים הקטנים.

הקבלת פנים

הסיפור אירע בלאמזע בראש חודש סיון בשנת תקצ"ו. כל העיר היתה בעת ההכנות לקראת החג, הרגישו את אוירת החג, הבתים היו ערוכים ומוכנים, מפות לבנות המשמשות בדרך כלל בעת הסדר כיסו את השולחנות, וציפיות חגיגות כיסו את המטות.

אבל כל מי שהתבונן בתוך הבתים ראה שהם ריקים מאדם, כאילו התושבים ברחו מן המקום בשל אירוע זה או אחר.

מה קרה?

העיר כולה אנשים נשים וטף יצאו לקבל את פניו של גאון הדור רבי עקיבא איגר, שהגיע למקום לביקור קצר.

אחד הכתבים הידועים שנכח במקום, העלה את האירוע מעל גבי הכתב וכך הוא כתב:

"מאות מאות של תושבים יצאו לדרך בכניסה אל העיר שם המתינו ציפו וחיכו לקבל את פניו של הגאון, מרחוק מתקרבת עגלה המובלת ע"י ארבעה סוסים, כאשר בעגלה יושב אדם רזה שהיה לבוש בבגד משי וחבוש בכובע מיוחד על ראשו, על פניו ניתן היה לראות את עדינותו ואת צורתו המיוחדת שבאה להשרות אוירת הנהגה כזו לה זוכים כאלו שקמו על מנת להיות מנהיגי הדור, תחושה זו היתה של מאות האנשים שהתקרבו למקום, כולם התכופפו ובאו לראותו, ובאמצע קם אדם והכריז בקול "ברוך הבא!" וכולם השיבו אחריו".

כאמור, כולם הגיעו, כל תושבי העיר, העסקנים וראשי הצבור, כולם התאספו בככר הגדול של העיר. בני התורה סגרו את גמרותיהם, הסוחרים סגרו את בתי העסק, הנשים השאירו את עבודתם במטבח ובאו ביחד עם ילדיהם בדיהם, כולם באו לחלוק כבוד לרבן של ישראל.

גלי דמעות של שמחה וחדוה נשפכו בעת הופעתו של הגאון והושטת ידיו לקטן ולגדול, שורות ארוכות של הנשים שעברו בפניו עם ילדיהן ובקשו שהגאון יניח ידיו על ראש ילדיהן ויברכם, וניתן היה לראות איך שהגאון אומר בשפתיו "יוסף ה' עליכם ועל בניכם".

תושבי העיר רבו בינם לבין עצמם, בידי מי תיפול הזכיה שהגאון יתאכסן בביתו, ולכן הוחלט להפיל גורל בענין, אך עוד בטרם הספיקו לעשות זאת נודע כי הגאון בעצמו כבר קבע את משכנו אצל אחד מבני משפחתו המתגורר בעיר.

אבא אני נזכרתי במשהו - אומר משה נח לאחר שעשה מאמץ בזכרונו - היה זה בעת שהייתי בן חמש באחד מימי החנוכה כשחזרתי חזרה ביחד עם חבר מהחדר, עברנו ליד בית המלון של העיר היכן שנערכה חתונה ואז יצא אלינו אחד מהמחוננים והכניס אותנו פנימה שם הוא כיבד אותנו בצלחת מרק וחתוכת עוף הייתי אז כל כך רעב ששכחתי כלל מצווי האם..."

ר' הירש לייב כבר יודע עתה כי בנו אכל בעת צעירותו סעודה אצל זרים, אבל ביחד עם זאת התמיהה שלו הלכה וגברה, מאחר והלא ידוע כי בית המלון שייך ליהודי יראה שמם ותלמיד חכם ששמו ר' אליעזר טרונק, שוחט העופות מהעיר גם ידוע כחסיד ובעל מעשים טובים, אז אם כן איך זה יכול להיות שדווקא בעת אותה סעודה שהילד היה שם אכלו אוכל טרף רח"ל?

ר' הירש לייב מחליט לפנות קודם כל לבעל בית המלון ר' אליעזר אולי הוא עוד זוכר את אותם המאכלים שהגישו אז בחתונה.

למחרת מיד אחרי תפילת שחרית היה כבר ר' הירש לייב אצל ר' אליעזר בבית המלון.

אתה זוכר, ר' אליעזר - שואל ר' הירש לייב - את ארוחת חתונה שנערכה אצלך בתקופת חנוכה לפני עשר שנים?..

אתה מדבר, ר' הירש לייב? - מותח עליו ר' הירש זוג עינים כבדות - כמעט פעמיים בשבוע שנערכות כאן חתונות גדולות וידועות ואיך אני יכול לזכור בדיוק את אותה חתונה שנערכה לפני עשר שנים?

אבל ר' הירש לייב מתחנן אליו ממש בתחנונים שהוא בכל זאת ינסה להיזכר - והוסיף - הדבר נוגע לי ממש לחיי, ואז ר' אליעזר תפס את ר' הירש לייב וירד עמו למרתף ושם ליד מנורת לילה הוא מנסה לחפש בספרי החשבונות, ועד שהוא מצא כתבו באותו פנקס כדלהלן:

השני של חנוכה כ"ו כסלו בשנת תקפ"ו נערכה חתונת ר' יקותיאל הלאפערט (בזיווג שני) הוא שילם מראש את כל ההוצאות."

ר' הירש לייב ראה שעקשנות משתלמת, הוא כבר יודע של מי היתה החתונה הוא רק צריך לעבור ליקותיאל המתגורר ברחוב הסמוך ולבדוק אצלו מה קרה אז עם העופות ששחטו אז באותה חתונה על ידי אותו שוחט.

אותו יקותיאל היה מן היהודים המאוד פשוטים של לאמזע, הוא היה מאוד מגושם, עבודתו היתה לתקן אורוות סוסים, וכשהוא ראה את ר' הירש לייב המורה הרואה נכנס לביתו, הוא קיבל אותו בחיוך רחב שנראה היטב על פניו החיוריים.

מה עושה המורה צדק במקומי? - הוא שאל את האורח מבלי שכלל אמר לו שלום, קולו נשמע היה בדיוק כמו קולות אורוות הסוסים.

ר' הירש לייב ביקש ממנו שיספר לו בענין חתונתו בזיווג שני שנערכה לפני עשר שנים.

את יקותיאל כלל לא מעניין מדוע אותו "חצי רב" - כפי שכינה את ר' הירש לייב - מעוניין לדעת מה קרה בחתונתו לפני עשר שנים, הוא אינו נמנה על אותם האנשים שדברים מן הסוג מעניין ונמצא עדיין בזכרונו, עברו מספיקה העובדה היבשה שאחד מ"פני העיר" עומד ומדבר אתו ומתעניין במהלך חייו, האם עוד יש משהו שהוא חשוב וגדול יותר? ולכן הוא מוכן היה למסור לר' הירש לייב את כל מה שנוגע. הוא מספר לר' הירש לייב שלפני שלשים שנה הוא התגרש מאשתו הראשונה רחל שהיתה מהעיר ראוונע ולאחר שהוא ישב לבד במשך עשרים שנה הוא החליט להתחתן עם אשתו השניה חוה.

מבלי שהוא תבע ממנו ומבלי שנאלץ היה לדרוץ אותו לכך ממשיך יקותיאל לספר נקודות מעניינות מאותה חתונה שהוא ארוג, מי היה הרב מסדר הקידושין ומי היה השוחט של העופות לאותה חתונה. לר' הירש לייב כבר היה זה מספיק, הוא נפרד ממנו כשהוא מאחל לו אריכות ימים ושלום בית ומשם הוא פנה מיד לביתו של השוחט.

כשהוא נכנס לביתו של השוחט, מיד לאחר שר' הירש לייב נתן לו שלום הוא שאל אותו? האם אתה עדיין זוכר איך הלכה אז

בבכי, עטל הגבאית שהיא תמיד מלאה חיים ושמחה ושככל נשמתה היא רודפת אחר כל מצוה המזדמנת לה - מה קרה לה?

תשע בנים יש לעטל הלומדים בשיבות, וכולם ידועים כעילויים בעלי ראשים חריפים, חוץ מאחד הידוע בשם משה נח, שלדאבון הוריו יש לו ראש סתום ואינו יכול להבין אפילו שורה אחת מהגמרא. עטל כבר היתה בענין זה אצל הרבה גדולים וצדיקים, היא ניסתה הרבה סוגי סגולות אך שום דבר לא עזר, בזמן שר' עקיבא איגער הגיע לעיר שלו היה כבר משה נח בן חמש עשרה, אך בלהבין חתיכת גמרא הוא היה כמו ילד בן שלש.

הדבר היה מאוד תמוה, מאחר ובעיני העולם, במיוחד בכל הקשור לחשבונות ולימודים אחרים הוא היה טוב בהרבה מאחיו, הוא תפס במהירות וללא כל מאמץ, אך כשהגיעו הדברים לגמרא הכל היה אצלו הפוך.

הגאון רבי עקיבא איגער שמע את לבה של האמא השבורה כל כך מענין לימודי התורה של בנה, והרב אמר לה: "גדולי הפוסקים כותבים (ש"ך י"ד) שחייבים להיות זהירים שאפילו ילד אסור לו לטעום ממאכלות אסורות, כי זה נוגע לנשמה, וכשהוא גודל הוא מקבל על ידי כך טבעים לא טובים בראשו וראשו סתום בכל הקשור לתורה..."

מה, מה? - שאלה עטל בהיסטריה - האם בני כשהיה ילד אכל מאכל אסור?! חס ושלום, רבי דבר כזה לא קרה מעולם וזה לא יתכן!..

"לפי הסיפור שלך - השיב הגאון ברגיעה - נראה לי שבעת שהיה ילד הוא אכל מאכל אסור, ורק זו יכולה להיות הסיבה מדוע אינו מבין גמרא..."

עטל שהיה חדור בה אמונת חכמים נרגעה ושאלה:

אם כן מהי העצה לך רבי?

בתורה בדחקות, ולעמול הרבה" - הגאון חזר על כך כמה פעמים ובכך הסתיימה השיחה. ומיד נכנס אחריה הבא בתור.

עטל הגיעה לביתה וסיפרה לבעלה ר' הירש לייב מה שאמר לה רבי עקיבא איגער בענין משה נחין.

זה מתאים לך אשה צדקנית - שואל ר' הירש לייב כשכולו עוקץ ומרירות - שלא להיות זהירה בדבר כזה ושבננו יאכל ויקח לפה אוכל אסור?!"

האם כך אני נראית בעיניך? שאני כל כך מושחתת? - מתרעמת עטל בטון גבוה - מי עוד כמוך יודע כמה מסירות נפש יש לי בענינים אלה? עוד אף פעם לא נכנס לביתנו חלב שאני בעצמי לא עמדתי בעת המליקה; הילדים עוד אף פעם לא טעמו לחם מן הרחוב רק מה שאני בעצמי אפיתי, פירות שיש עליהם תולעים או ירקות דומים עוד אף פעם לא נכנסו לפה, ובשר הלא אתה בעצמך יודע שאתה כמורה הרואה עוד אף פעם לא הכנסת הביתה רק ממה שאתה עצמך היית בעת השחיטה ובעת הבדיקה, אז אם כן איך אתה יכול לזרוק עלי אשמה כזו כאילו שלא הייתי זהירה כשאתה בעצמך יכול להעיד על כך את ההיפך?!

לאחר כמה דקות של רגיעה נרגעה עטל ולאחר הרפור נוסף בדבריו של הגאון היא אמרה לבעלה: "אולי הבן שלנו משה נח אכל בעת היותו ילד איזה מאכל אסור אצל שכן או חבר או באיזו שמחה?"

זה נשמע לכאורה - משיב ר' הירש לייב - צריכים פשוט מאוד לחקור". והם החליטו שניהם לחקור היטב את משה נח היכן הוא אכל מבלי שהם ראו וידעו על כך.

כשמשה נח חזר בערב לביתו מהישיבה חיכו לו ההורים ללא סבלנות. ר' הירש לייב קרא לו וקירבו והחל להתעניין בלימודיו בישיבה, מה הוא למד ותוך כדי דיבור הוא שאל אותו האם הוא אכל אי פעם אצל אנשים מחוץ לבית, אבל משה נח טוען כי הוא תמיד נשמע לצווי האם ולא אכל משום אוכל ללא רשות אמו וכמה שהוא זוכר הוא מעולם לא אכל אצל זרים חוץ ממה שהאמא בעצמה הכינה לו.

אבל ר' הירש לייב אינו מרפה, הוא בטוח בדבריו של רבי עקיבא איגער, והוא לוחץ על משה נח שיפעיל את הזכרון שלו ויזכר אולי בכל זאת הוא הכניס לפיו אוכל מחוץ לבית, אפילו אם זה קרה לפני עשר שנים.

לאחר שעה מאוחרת בלילה הם הגיעו לביתו של אותו חסיד חב"ד, ולאחר נקישה קלה על הדלת והדרת פנים של יהודי שקם מן הגמרא לפתוח את הדלת מקדמת את פניהם, היהודי שעוד זכה בימי צעירותו לשמש את הקדושים וצדיקים רבי מנחם מענדל מוויטעסק ו"בעל התניא" קיבל את האורחים בשמחה נתן להם שלום וכיבד אותם בשתייה חמה ועוגות.

האורחים קצת התחממו בביתו מן הקור העז ששרר שם, השוחט מלומזה דרש בשלמו של ידידו ושאל מה הוא ובני משפחתו עושים, ואז הוא סיפר לו מדוע הם הגיעו אליו בשעה כל כך מאוחרת בערב, הוא הציג בפניו את מלווהו וסיפר לו שבא עמו לראות את מכתבו של הרב בעל התניא בענין הגט של יקותיאל אלפערט לאשתו הראשונה רחל, וביחד עם זאת סיפר לו את מה שאירע עם הגאון רבי עקיבא איגער ומה שאמר בענין בנו.

הבעל הבית הוציא ביראת הכבוד את המגירה והוציא את המכתב ושלשם קראו את הכתוב בו כדלהלן:

לשמוע מהמעשה שאסור שכזאת יקרה אצל יהודים, מה שבמקום קרוב אליכם אירע עם גט גט שהוא פסול מן התורה (מה שכתבו בגט את שמה של האשה רחל), וזאת למרות ששמה מהעיר וויגל הוא רחל אבל כולם קראו לה בשם ראשע א.ו. לכן מוטלת עלי החובה למנוע מהמגרש לה להתחתן עם אשה אחרת, ושתגזרו גזירה גדולה על השוחטים שהם חס ושלום לא ישחטו בהמה או עופות לחתונה, ואם ח"ו יעשו זאת תהיה שחיטתם נבלה" (ש"ת בעל התניא יו"ד).

שניהם, ר' הירש לייב והשוחט הזקן פרצו בכבי והדמעות זרמו והרטיבו את הנייר שהצהיב עליו היה כתוב מכתבו של הגאון והצדיק שהיה דומה למאלך ה' צבאות בעל התניא והשולחן ערוך.

עוד באותו לילה חזר ר' הירש לייב ללומזע, והשוחט הזקן נשאר ללון בבית ידידו ביער, ר' הירש לייב בקושי הספיק להתפלל במנין הותיקין עם נץ החמה היכן שהוא התפלל מדי יום ביומו, ובתפילת שמונה עשרה הוא שפך את לבו לפני השי"ת שהוא יחון אותו בעצה הנכונה היכן לשלוח את בנו משה נח ללמוד תורה בדחקות למלאות את הוראותיו של רבי עקיבא איגער כפי שהציע לרעייתו הצדקנית עטל: כשמשנה נח שלכם ילמד תורה בדחקות, השי"ת יפתח לו את לבו בתורה.

כשר' הירש לייב הגיע בתפילתו לברכה של "ולירושלים עירך", הלשון נתפסה לו "ולירושלים"..." עירך"... הוא נשאר רגע לעמוד באותן המילים, ונפל לו באותו רגע רעיון, אולי רצו להראות לו מן השמים שבקשתו התקבלה? - הוא עמד וחשב - הלא הרבה מאוד הצטערתי בענין התורה בדחקות שהיהודים לומדים וחיים בעיר הקודש, הלא שם ליד שער השמים הוא המקום המתאים ביותר לבנו משה נח שתהיה לו הרפואה, ואנו עוד בעזרת ה' נזכה לראות נחת גם ממנו, האם באמת התקבלה תפילתי במקום? אה הלואי, רבוננו של עולם!"

הוא גולה למקום תורה

עוד באותו בוקר דיבר ר' הירש לייב עם בנו משה נח בארבע עינים: "אני יודע בני שאתה עוסק בתורה, אבל לדאבוני לא ראית עד כה ברכה בלימודך, אמך הצדקנית שאלה עצה אצל אחד מגדולי ישראל והוא אמר לה, שאתה יכול להציל את עצמך רק אם תיסע למקום היכן שתיאלץ ללמוד תורה בדחקות".

ר' הירש לייב נשאר לשבת בשקט, האב והבן מביטים אחד לעיניו של השני בעינים חודרות, ושוב ממשך רבי הירש לייב בקול חנוק מדמעות: "אמנם ילדי היקר קשה מאוד לעזוב את בית ההורים בגיל רך, ולנו לראות ישראל אשר הועידו לך מן השמים, וקשה הדבר שבעתיים להוריך האוהבים אותך בכל לב, אך דע לך בני כי רק שם תגיע לתכלית האמיתית אשר למענה נוצר האדם, רק שם תמצא רפואה למכתך ובעזר ה' תגדל בתורה לאחד מגדולי ישראל".

משה נח פרץ בכבי מר, בסך הכל הוא בן חמש עשרה בלבד, וכבר הוא מוכרח להפרד מהוריו היקרים, מאחיו הנפלאים ומאחיותיו המסורות, אך הוא יודע כי להשאיר עם הארץ מן התורה עוד גרוע יותר מכל אלה, ובאהבה הוא מקבל עליו את הגלות למקום תורה.

השחיטה בעת ששחטת את העופות לחתונתו של יקותיאל הלפערט לפני עשר שנים?..

אותו שוחט זקן שכבר יצא לפנסיה מעבודת השחיטה בשל גילו המזדקן, הוא מיד נהיה חווור והחל לגמגם:

אותה חתונה של יקותיאל שם נכשלתי בשחיטת העופות, כמה תעניות כבר התעניתתי ועתה אתה בא שוב להזכיר לי את עוונתי?..

לא היתה כשרה חס ושלום? - שואל ורועד ר' הירש לייב.

מרגיע אותו השוחט - השחיטה היתה בתכלית הכשרות, אך צרה אחרת היתה כאן". והוא השתתק.

מה זה עוד יכול להיות? ממשיך ר' הירש לייב, מה יכול לעניין אותך מה שאירע לפני עשר שנים - מנסה השוחט הזקן להתחמק ממנו.

כאן שפל ר' הירש לייב את כל לבו בפני השוחט הוא מספר לו את כל אשר אירע לבנו משה נח ומה אמר על כך רבי עקיבא איגער, הוא אינו יכול למצוא מנוח עד שהוא ימצא נכון מה היה הגורם לכך בכדי שהוא יוכל להזהיר אחרים על כך.

השוחט התרשם מאוד מדבריו של ר' הירש לייב והוא היה מלא התפעלות מראייתו הרחוקה והעמוקה של הגאון רבי עקיבא איגער.

קרה לפני שלשים שנה - החל השוחט לספר בקול נמוך - יקותיאל הלפערט גירש את אשתו מהעיר ראוונע, מי סידר את הגט בבית דין המקומי איני יודע, אך לאחר כמה שבועות היו שמועות כי הגט אינו כשר ולכן אשתו הראשונה של יקותיאל היא עדיין אשת איש, כמה שנים לאחר מכן עוד הכל דיברו כי היא עדיין אשת איש ובסופו של דבר הענין נשכח.

לפני עשר שנים ושלושה חדשים התחתן שוב יקותיאל, הרב מסדר הקדושין לא ידע ולא היה לו כל מושג מענין אותו הגט הפסול שנערך עשרים שנה קודם לכן, וגם אני כלל לא ידעתי מכל זה. וכן הוא סוטה מהנושא ושוב חוזר לענין העופות ואומר אוי לאותם הידים שישרפו בגיהנם ששחטו את העופות לאותה חתונה!!

בערך שבועיים לאחר אותה חתונה - ממשך הזקן בסיפורו - פגשתי ברחוב ידיד מזקני חסידי חב"ד שנתן לי מוסר וטען "הלמאי"? האם כל כך ירדת מן הדרך, האם בשביל כסף הכל מותר? האם אינך יודע שרבנו הקדוש והטהור רבי שניאור זלמן מלאדי בעל התניא והשולחן ערוך עמד בראש אלו שאסרו אז את הגט של יקותיאל לאשתו הראשונה? ואם כן איך הלכת ושחטת עופות לאותה חתונה של אדם העושה שם עבירה? המתחתן עם אשה שניה בו בזמן שעדיין הוא נשוי לאשתו הראשונה?!

כשישמעתי זאת נפלתי במקום חלשות, ידידי החייה אותי ולאחר שהוכחתי לו שאני כלל לא ידעתי מכל זאת הוא הוציא מכיסו את מכתבו של "בעל התניא" ז"ע שבו הוא כותב בצער רב נגד אותו גט של יקותיאל, והראה לי זאת.

אוי לי - מסיים אותו זקן את דבריו - שנכשלתי ללא ידעה בדבר כל כך חמור! אוי לאותם הידים ששחטו את אותם העופות לחתונה שכזו...

מכתבו של בעל התניא

במציאות כבר ידע ר' הירש לייב את כל אשר היה צריך לדעת, אבל הוא רצה גם לראות את מכתבו של בעל התניא, והוא ביקש זאת מהשוחט, השוחט אבל לא רצה, רק כשהזכירו את המכתב עבר לו צמרמורת בכל הגוף, אבל ר' הירש לייב טען והסביר כמה שזה נחוץ עד שהוא אמר לו היכן גר אותו חסיד חב"ד ביער סמוך במרחק של עשרים מייל מלאמזע, ואז שאל השוחט איך יגיע כבודו אלי?

ר' הירש לייב שראה עד כמה התקיימו דבריו של רבי עקיבא איגער, הוא לא חשש יותר מכל מכשול ויצא לרחוב ומיד חזר עם סוס ועגלה שעצר ליד ביתו של השוחט, ור' הירש לייב והשוחט נכנסו לעגלה ובעל העגלה החל להריץ את הסוסים.

חמש שעות ערכה הנסיעה ובכל הזמן ירד מבוך של גשם ללא הפסקה.

עצמית, ולו כמה שרידי כסאות שעוד הוענקו לחתונה לפני שלושים שנה, בגדי בני הבית לא היה להם מקום קבוע בארון מיוחד, אלא נתלו על מסמרים שנקבעו בקיר הצפוני. ומעליהם אצטבא כבדה שמדי ערב נדלקת עליו מנורת נאפט שמפיצה אור חיוור על פני החדר ומביאה עמה תיאבון לשקידת התורה.

בנושא הלבוש, ביטויים אחרים לגמרי נשמעים כאן: כמה חדשים לפני הבר מצוה של אחד הילדים בית, וכבר מדברים בכובד ראש אולי יולד איזה אפשרות לקנות לנער נעלים חדשות ליום חגו, כי על כן בכל ימות השנה קשה היה לספור את מנין הטלאים שעל בגדיהם ומנעליהם של בני הבית.

ענין המזון ותפריטי המאכלים אינם משחקים כאן תפקיד בכלל, ובכל זאת שוחחו לפעמים ראשי המשפחה רבי יעקב קאפיל זוגתו גם על דבר גס זה, הנה למשל שומע פעם מש נח שלנו את האשה מכרזת ביום ראשון: "ילדי היקרים השבוע הבעל"ט אין לנו באפשרות לקנות חלב, הסתפקו נא במים ומעט יין ממעשי ידיו של אבא, והקב"ה יאמץ את גופכם בתורה". ביום שלישי בשבת הוא שומע שוב את עקרת הבית כשהיא מבקשת במענה רך לאחד מילדיה: "יקירי אתמול אכלת אתה את מחצית הביצה, היום תן אותה לאחריך" ... ואילו רבי יעקב קאפיל עצמו שוקל בכל יום מנת לחם - כזית בדיוק כדי שיוכל לברך ברכת המזון אחר סעודתו היומית והיחידה.

בתחילה נדהם משה נח מדרך חיים זו, ראשו היה עליו סחרחר ממראה עיניו, בטוח היה בעצמו כי יתמוטט ויוכרח לחזור לבית אביו, אך עד מהרה נוכח כי ילדי הבית בריאים ושלימים בגופם, עוד יותר ממנו ומאחיו שלא עבר עליהם יום ללא מנת בשר ותבשיל, הנער השכיל לדעת שגם החיים הרוחניים, מנוחת הנפש והרצון, קובעים לבריאות הגוף.

"הלא פניהם של ילדי הבית מאירים בכמה וכמה יותר מילדי לאמזשע השבעים" - היה סח משה נח לעצמו, מהיכן עיניהם של יהודי ירושלים כה קורנות, מהיכן לוקחים ילדיהם את הכוחות להתמדת התורה כל היום ובחלק מן הלילה" - היתה המחשבה מנקרת במוחו של הנער, האם מתוך הסעודות המצומצמות של פרוסות לחם קיבר טבולות בשמן ומרוחות במיץ שום או שאר ירקות, מהיכן פניהם האצילים והרגועים בשבת ויום טוב האם מתוך מלבושיהם המטולאים, ומאין בכלל ומתוך מה נובע חיובם המאושר של ילדי ירושלים בשעה שחוזרים לפני אביהם בניגון החדר על קושיותי של המהרש"א או פירוקויו של הפני יושע ששמעו מרובם.

קמעא נדלקה גם נשמתו של משה נח בשלהבת הקודש הירושלמי, וכל פליאותיו ותמיהותיו נעלמו מעצמו.

ירושלים עיר הנביאים, מושב המלכים, מדור התנאים, אותם הכיר מן התנ"ך ומן הגמרא, אשר אוריה נשמה, ומהותה קדושה, כבשה את לבו בסערה.

ברבי יעקב קאפיל, אותו הועיד לו אביו לרב ומחנך, הוא רואה את מצילו, חמש עשרה שעות ביום הוא שוקד בעמלה של תורה, והוא מרגיש בעצמו שגם לו מספקות אותן פרוסות טבולות בשמן, כח ועצמה רבה, גופו ונפשו בריאים כאולם, וכל כולו מאושר, והנה גם הוא מוצא את עצמו עולה בהר התורה קולט ומבין כל דבר חידוש, זכרונו אינו מאבד טיפה תפיסתו חדה, ועולה על כל בני גילו.

שלוש שנים הוא כבר לומד שיעור עיון עם רבו ומטיבו רבי יעקב קאפיל, שלש שעות ומחצה בכל יום הוא יושב סמוך לו בבית המדרש "מנחם ציון" ועוסק בתורה עד שהבדל הגיל בינו לבין רבי יעקב קאפיל כמעט ופורח מתוך פלפולים סברות וחידושים. משה נח נעשה לברבי חדשה, כל מאווי הוא להמשיך בדרך זו, אך באחד הימים מרמו לו רבי יעקב קאפיל שהגיע פרקו, חז"ל קבעו "בן שמונה עשרה לחופה", וירושלים של הימים ההם לא היו זזים מקביעה זו.

אבן יקרה בעיר הקודש

משה נח מבין את הרמז, אך האם מוטל עליו דבר מה בנוגע לכך, האם הוא מסוגל לעשותו בעצמו, רבי יעקב קאפיל קורא את מחשבותיו של הבחור, והוא מיעצו לילך ולהבחין אצל רב העיר הגאון רבי שמואל סאלאנט.

בימים ההם נתארגנה בליטה, קבוצה של תלמידי חכמים ובעלי בתים חשובים לעליה לארץ ישראל, רבי הירש לייב נזדרז והתיידד עם אחד הנוסעים, סיפר לפניו את כל ענינו, מסר בידו את בנו ובקש ממנו לשים עין עליו עד שימצא לו חבר מתאים כדי ללמוד תורה.

עברו ימים אחדים, זמן הנסיעה הגיע, רבי הירש לייב ואשתו עטילו, האחים והאחיות, כולם יצאו אל החוף כדי ללוות את משה נח, שעה ארוכה ארכה הפרידה המרגשת, האב נשך בשפתיו, האם העתירה נשיקות וברכות, האחים והאחיות נופפו בשלום, עד שהספינה עם שלושים היהודים העולים יצאה לדרכה.

אחרי שלשה חדשים של נענועים על פני גלי הים התיכון הגיעה הספינה בשלום ליפו, ואחרי שלשת ימים של מנוחה באכסניא נדמנה להם שיירא העולה לירושלים, העולים ארזו את סליהם וארגזיהם, וביניהם גם משה נח צעיר העולים אשר נוסף על ארגזו שעלה על מדתו, גם החזיק בידו אגרת אשר אביו ציווהו עליה לשמרה מכל משמר ולבלתי הוציאה מידו, עד שימסרנה בירושלים לכתובת המצויינת על גבה.

אגרת זו מרבי הירש לייב, היתה מופנית לאחד ממכיריו הגאון החסיד רבי יעקב קאפיל שפירא (אביו של הצדיק הירושלמי הידוע רבי צבי מיכל) ובה היה כתוב בשורות משורטטות וישרות:

למעלת כבוד הרב היקר הגאון הצדיק רבי יעקב קאפיל שליט"א.

אחרי קידה לכבוד התורה וברכת שלום לו ולמשפחתו הנכבדה יחיו, אודיע לו בזה בהמשך למכתבי הקודם כי בס"ד עלה בידי להוציא את הדבר לפועל, ובני משה נח נ"י המוכ"ז עולה לירושלים בכונה טהורה, ובמטרה למסור עצמו כדי ללמוד תורה מתוך הדחק, הנני מבקש ממך ידידי יקירי בפעם נוספת ובמשנה בקשה **שמור עליו כבבת עין שלא יבטל ח"ו מן התורה אפילו שעה קלה**, ובזה הנני מוסר בידו את נשמת ילדי לפקדון שמירה מעולה בכל הענינים, מפתך בלבד יאכל, ומשקה ביתך בלבד ישתה, ועל שולחןך יסב. חנכהו ללמוד ולייגע בתורה מתוך התמדה, והרחיקהו מכל מותרות ותענוגים.

כפי אשר כתבתי לך כזכור, מצאתי גם בגולה המון יגיעת התורה, אך תורה מתוך הדחק לא מצאתי אלא בירושלים ת"ו, ומשום כך הנני שולחו לשם, עשה עמו כפי הבטחתך במכתבך האחרון שתשכיל לשים את חלקו בין היושבים סמוך לשער השמים, והקב"ה ברוך רחמיו ישלח עזרו מקודש ויפתח לבו בתורתו כי זה חלקי מכל עמלי.

מוקיו ומכבדו, ידיד אביו דגה"צ רבי וועלוזיל מטיקטון זצ"ל
זירש לייב פארבער

בין לאמזשע וירושלים

עם מראה של עולם חדש, עולם אחר לגמרי נקלע משה נח בבואו לירושלים, רק ימים אחדים בלבד הוא נמצא בביתו של רבי יעקב קאפיל, וראשו כבר הספיק לקלוט רישומים שונים ששינו את כל מהותו, גם בית אביו בלאמזשע היה רחוק ממותרות, וההוצאות היום יומיות התנהלו בצמצום, כל פרוטה היתה מחושבת ולפי הצורך החיוני בלבד, ובכל זאת אחרת היתה התנהגות ביתו של רבי יעקב קאפיל, וכרחוק מזרח ממערב היתה השגת חיי העולם הזה מהכא להתם.

אצל הוריו בלאמזשע היו שלשה חדרים גדולים, כותלי הבית מסויידיים ומכויירים בגוונים, ארונות עץ עם דלתות מגולפות, בחדר האוכל שולחן גדול ולו כסאות מצבע אחד, כלי הבית מכארסניע מוכחלת או ברזל מלוטש, לבושם של בני הבית היה אמנם צנוע אך גם נאה ובודאי שכל טלאי לא נראה עליהם, טלאים על גבי המנעלים לא ידעו שם בכלל מה הן, והאוכל גם הוא בשפע כדי שביעה, ובכל זאת לא נמנה רבי הירש לייב אף פעם בין עשירי לאמזשע, אדרבא אלמלא מעמדו הציבורי אולי וגם היו מונין אותו בין העניים. אלא שכך ובאותו מעמד חיו אז את חייהם גם יהודי לאמזשע מן המעמד הבינוני שניהלו את ביתם רק ב"הצטרפות המוכרחת".

ואילו מעונו של רבי יעקב קאפיל בירושלים מכיל חדר וחצי בלבד, חלונות הבית גובלים בקומתם עם הרחוב הסמוך, הכתלים קלופים מן הסיד שנעשה עם בנין הדירה. ורהיט הבית גם להם צורה שונה, השולחן הארוך היחידי בבית נעשה מצירופי קורות וקרשים מתוצרת

ואסיים: רבש"ע יהר"מ שתתן לי כח והזקק ואון ועזו ותעצומות ואומץ להתחיל ולגמור לכתוב מה שעוררתני לחבר חיבור כולל עניני מ"א שהוא יסוד האמונה ועמוד העבודה, ולא יקרה לי שום מכשול ונזק ופחד וצער ודאגה ויגון ומניעה ועיכוב ובלבול ועצלות ומחשבה זרה בעולם, ותשפיע עלי שפע השכל והכמה בינה ודעת ותבונה וזכרון והדריכני באמיתך, ודרך שקר הסר ממני ותורתך חני, ואזכה ללמוד וללמד לזרעי ולזרע זרעי לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבכנו לאהבה וליראה את שמך, ולא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד. ובזכות השמירה ממאכלות אסורות נזכה להיות שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים.

ויחי רצון מלפני אבינו שבשמים שישלח לנו אליהו הנביא בבשורת הגאולה השלמה - לשמחנו בבנין ירושלים עיר הקודש, ונודה לה' שיר חדש על גאולתינו ועל פדות נפשינו במהרה בימינו אמן.

ה"ק שלום יהודה גראס אבדק"ק האלמן
בלאאמו"ר הרה"ג הצ' מזהר"ר ישעי' זאב גראס זצ"ל
בעמח"ס נפש ישעי' על מאכלות אסורות (ה"ח), חזון ישעי' על הלכות שחיטה (ב"ח), אמרי שלום על הל' טריפות, דברי יהודה על הל' ניקור, מנחת יהודה על חומר איסור חלב עכו"ם, מדריך לצניעות על עניני צניעות, חינוך ישראל סבא על עניני חינוך, ועוד

שבוע לאחר מכן משעמד מש נח לבחינה, כבר ירדה מן הפרק הדאגה לשידוך הגון. רבה של ירושלים רבי שמואל סאלאנט שנדהם לנוכח בקיאותו וחריפותו של הבחור מלאמזשע, ה' שדכן עבורו, וימים אחדים בלבד לאחר בחינה זו נעשה משה נח חתן עם בתו של הצדיק מנקיי הדעת שבועיר, רבי יוסף קאוונער.

באגרת וברכת מזל-טוב שהריץ החתן לאביו ואמו בלאמזשע, כתב בין השאר:

אבי מורי ואמי מורתי היקרים יחי

רק עתה הנני משיג מה שעשיתם למעני אז כאשר גזרתם עלי להפרד מכם מאחי ומאחיותי, כי הרי רק תורה זו שלמדתי באף ובדחקות היא שעמדה לי, והיא שתעמוד לי כל ימי חיי בירושלים אשר איוות' למושב לי וזוגתי תחי' בעז"ה, היו דשנים ורעננים כל הימים, ומלא חפנים נחת ממני ומכל צאצאיים בכל עתים וזמנים.

הכותב מתוך יראה ואהבה
משה נח

ונאשר באותה שנה יצא רבי שמואל סאלאנט לגולה לטובת מוסדות התורה בירושלים, וביקר בלאמזשע, נכנס גם לביקור מיוחד לבית הוריו של משה נח הלא הם רבי הירש לייב וזוגתי עטיל, ובשרם בשורה טובה: "אבן יקרה רכוש עצום יש לכם בעיר הקודש".

סגולת הרשב"י: פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפש (ללא כסף). אמור במשך שבעה ימים ברציפות את דף האיירא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האיירא, וכן הלאה). כך תוצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרט בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י - הזוהר קדוש

יום א' כ' סיון התצ"א פאדובה.

ביטול הגזרות על ידי לימוד הזוהר בלי הפסק!!!

זאת ידעתי אגיד, כי וזאי נתרבה הקיטרוג עד שהיה יכול הגיע ח"ו אל מקום גדול ואנו ת"ל הקדמנו וירצה ה', ויהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חודשים בקירוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתיקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו.

וזאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש איטליא, ישמרם צורם, להינצל מרשת זו טמנו שונאייהם:

ובוודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו. כי רב הדבר ועצום מאוד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רשב"י בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנ"א ע"א: "בעוד דהאי קול לא פסק דיבור שלטא ויכלא וע"ד לא אצטריך אורייתא למפסק".

ושם למעלה מעט "כל זמנא דחכימאי ייחדון בה באורייתא לא יכיל ס"מ בהו".

ועל כן שמנו עצמנו לקבוע לימוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]: שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כולם לומדים תמיד מן הבוקר ועד הערב, כל הימים לא יחשו, והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ועל כן כולם כאיש אחד יחשבו ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו אלא בשביל כל ישראל. ובסדר הזה יתחילו: מיד אחר תפילת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד השלישי ויקח ממנו. וכן יקיימו וילכו עד צאת במקום שהוא מסיים שם יתחיל עוד בוא השלישי ויקח ממנו. ולא יוכל להפסיק הכוכבים דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת לימודו יהא דינו כמתפלל י"ה, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם, ולא יסיים לימודו עד שיתחיל הב', באופן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלימוד הוא ספר הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, ונמצאנו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, וכפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה ח"ו.

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא אישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל.

משה חיים לוצאטו

מאה תיים/וצאטו

הבטחת הרמח"ל
איגרת פ"ו

כל ישראל יש להם חלק בקריאת הזוהר!
www.zohar-israel.com

”וזאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש איטליא, ישמרם צורם, להינצל מרשת זו טמנו שונאייהם:”

”כי אני אלמלא אישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום”

”והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ועל כן כולם כאיש אחד יחשבו ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו אלא בשביל כל ישראל.”

בוקר חדש מפציע בעולם משמיע זוהר ומאיר לכולם.

ברדיו 2000 טל: 03-5220005
תוכלו להאזין ברינה
כל דרשה מיוחדת במינה
חמש דקות בלבד להקשבה

ובנוסף תוכלו להאזין
לתוכניתו של האדמו"ר מהאלמין
"חיים על פי הזוהר"
כל יום רביעי בשעה 12:00 בצהריים.

להזמנת דיסקים
054-457-7956

חמש דקות
זוהר חק לישראל
כל יום בשעה 8:05 בבוקר

חמש דקות
זוהר דף היומי
כל יום בשעה 8:00 בבוקר

בחמש דקות קנית קניין רוחני מיוחד!